49e jaar. — Nr 80. Zaterdag, 12 Juli 1902.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 'donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld o aankondigingen moeten *franco* gedaan worden bij den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week **6** franks per jaar.
Twee » » **5** »
Een » » **4** »

Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centms per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 12 JULI 1902.

VAN ALLES WAT.

Het was in 1302. Frankrijk had eene sterke legermacht afgezonden om ons dierbaar vaderland te plunderen, tot assche te legge.

Onze koene voorouders, bewust van het gevaar dat den geboortegrond bedreigde, vlogen te wapen onder den kreet : « Vlaanderen den Leeuw ; wat walsch is valsch is. » Doch wat kon een handvol vlamingen tegen 60.000 goed afgerichte Franschen ! Onze moedige mannen telden hunne vijanden niet, zij schrikten niet ; zij hadden immers God met hen, want zij verdedigden alleenlijk hun recht.

En o wonder ! Vlaanderen zegepraalde. De Fransche ridders werden verpletterd, versmacht ! 700 gulden sporen prijkten waldra in de O. L. V. kerk van Kortrijk : onze voorouders hadden aan zoo God willen bedanken, voor de behouden vrijheid ; toch die gulden sporen, door de gevelde ridders achtergelaten, toonden voldoende ook welken slag zij het trotsche Frankrijk hadden toegediend.

Vlamingen, zonder den heldenmoed onzer voorvaderen op dien heugelijken dag, ware het sedert lang met ons dierbaar Vaderland gedaan, de naam zelfs van ons Vlaanderen ware vergeten.

Waarom ons dit nu herinnerd ?

Welnu, dit roemrijk feit dient herdacht in steden en dorpen : rond 11 Juli moeten de zegeliederen weergalmen heinde en verre.

Wij vieren onze helden, wij vieren onze vrijheid !

* *

Te New-York verklaarde onlangs de Protestantische dominé Newton : « De katholieke Kerk maakt in Amerika grooten vooruitgang, want zij is goed ingericht, volkomen aan regelttucht gewend, vol geestdrift en zelfopoffering. Midden in de slechtste tijden, bewaarde de katholieke Kerk het weinige, dat nog van Beschaving, van Kunsten, Letteren en Wetenschappen overbleef. Tot al het groote waarop de Middeleeuwen kunnen roemen, heeft die Kerk het meeste bijgedragen. Ja wij moeten haar als echt christelijk erkennen.

« Op het gebied der Geloofszendingen gaat de katholieke Kerk voort als een welingericht leger. Ook verdient zij onze achting voor de wijze, waarop zij de heiligheid bevordert. Zij leidt de harten tot geheele overgeving aan God, tot weldadigheid en tot christene vrijheid. De kerkelijke geschiedenis levert eene lange lijst op van mannen die verre boven deze armzalige wereld waren verheven. »

* *

In Frankrijk had de aftredende Minister een tekort in de kas opgegeven van 140 millioen franken voor het jaar 1901. Maar minister Rouvier, die hem opvolgt, bekent dat het tekort nog hooger is, namelijk 180 millioen en vraagt dat de kamer nieuwe lasten zou stemmen.

Nochtans Frankrijk, dat altijd als voorbeeld door de Joodsche bladen voorgesteld wordt, is het land van het zuiver algemeen stemrecht.

Wij Belgen betalen per hoofd 29 fr. jaarlijksche lasten, de Franschen 75 ! Zij zijn er wel meê met hun zuiver algemeen stemrecht.

De fransche minister heeft in volle kamers verklaard dat het eenige land, dat met overschot zijne rekeningen sluit, België is !

DE MILITAIRE HERINRICHTING. — De ambtenaars der departementen van oorlog, binnenlandsche zaken en financiën, gelast met het opmaken der nieuwe teksen der militaire wetten, van milicie, voor vergoeding enz. werken zooveel mogelijk voort en men denkt dat het koninklijk besluit, die zaken regelend, op 's einde der maand zal kunnen verschijnen.

* *

ONSCHADELIJKE TABAK. — Een onschadelijke soort tabak is uitgevonden door den heer Gerold, te Halle.

De nicotine in dien tabak is geneutraliseerd door het spoelen van de bladen in eene oplossing van looizuur.

De geur wordt bewaard door later den tabak te doopen in een afkooksel van Origanum Vulgare.

Men heeft proeven met dien niet vergiftigen tabak genomen op gezonde jongelieden, die onpasselijk werden van gewone sigaren te rooken en van de als boven gemelde geen hinder hadden.

Ook proeven op dieren genomen met den rook van dien tabak, leverden een dergelijken uitslag op.

* *

NIET HOESTEN. — Met hoesten wordt heel veel kracht verspild.

Een dier geduldige statistiekers, waarvoor Duitschland vermaard is, heeft uitgevonden dat een patiënt, die eenmaal per kwartier hoest, in den tijd van tien minuten daarna zooveel kracht verspilt, als verkregen wordt door gebruik van drie eieren of twee glazen melk.

Bij de normale ademhaling, wordt de lucht uit de longen gedreven met eene snelheid van 4 voeten per seconde en bij hevig hoesten soms wel met eene snelheid van 300 voeten.

Het is geraden den prikkel tot hoesten zooveel mogelijk te weerstaan.

Voortdurend hoesten heeft dezelfde uitwerking als aanhoudend krabben aan eene uitwendige wonde. Zoo lang dat wordt gedaan, zal de wonde niet genezen.

Wie aandrang tot hoesten heeft, moet beproeven — het gelukt niet altijd ! — diep adem te halen en den adem zoo lang in te houden, tot dat de lucht zichzelve en elke cel der longen heeft verwarmd,

De ingeademde lucht werkt dan als een verzachtend middel op de slijmvliezen en bevordert het genezen van de longen, de luchtpijp en hare vertakkingen.

Een of ander verzachtend hoestmiddel, daarbij gebruikt, zal de genezing nog verder bevorderen.

* *

DAT MOOGT GIJ EENS GOED OVERDENKEN. — Een kleine knaap vond eens in eene gracht een rood vischje, dat er door het traliewerk van een vijver, was ingeraakt.

Hij betrag het diertje en zegde : Wel lief sphepsellje, wat hebt gij groote koude. Ik zal eens voor u zorgen.

Hij liep naar huis en recht in de keuken. Hij plaatste eenen stoel met een vloeren kussen, dicht bij de stoof, legde het vischje er op en sprak : Zie, mijn kleine lieveling, nu zult gij geenen koude meer hebben en zeer gelukkig zijn.

En het diertje was diep ongelukkig. Waarom ? Wel omdat het vischje door God geschapen is om in het water te zwemmen en niet op een vloeren kussen bij het vuur te liggen.

God heeft den mensch geschapen opdat deze zijne geboden zou onderhouden ; doet de mensch dat niet, dan is hij zoo min gelukkig als het vischje buiten het water.

Nog over de Tanden.

Wij kunnen het niet genoeg zeggen, wat men voor het bewaren der tanden behoort te doen.

De tanden zijn harde organen welke dienen om onze spijzen te kauwen. In alle tanden onderscheidt men eene kroon, welke alleen boven het slijmvlies van de mondholte uitsteekt. Het onderste deel van den tand is de wortel ; de grens tusschen beide is de hals. De tanden zijn door hunne wortels gevestigd in de holten der kaakbeenderen, de zoogenoemde tandkassen.

Men geeft den naam van tandvlesch aan de weke deelen, waarmede de kaakbeenderen in den mond bedekt zijn. Het tandvlesch draagt ook het zijne bij om het gedeelte der tanden, dat boven het been uitsteekt, te helpen bevestigen.

I dien men eenen tand volgens de lengte doorzaagt, onderscheidt men de volgende deelen : De kroon is bedekt met eene laag glazuur, eene zeer harde witte glanzende stof.

Het glazuur is het eenige deel van den tand, dat met de spijzen in aanraking komt.

2e De tandwortel is bedekt met eene dunne laag cement, eene wit-grauwachtige stof, welke op verre na zoo hard niet is als het glazuur.

3e Het eigenlijke lichaam van den tand is gevormd door het tandbeen of ivoor.

4e In het midden van het tandbeen vindt men eene zoogenaamde tandholte, welke met tandmerg gevuld is. Het tandmerg wordt doorloopen door bloedvaten welke den tand vormen en zenuwen, welke aan het organen zijne gevoeligheid geven. Vaten en zenuwen dringen in de tandholte langs eene opening, welke zich aan het onderste uiteinde van de wortel bevindt.

Deze beschrijving leert ons dat de tanden niet mogen beschouwd worden als beenderen, maar dat zij integendeel door hunne samenstelling slechts eene zeer oppervlakkige gelijkenis met deze lichaamsdeelen bezitten.

De tanden hebben eene uiterst gewichtige rol te vervullen, en eens verloren, kunnen die organen nooit meer vervangen worden. Men kan dus voor die nuttige werktuigen niet te veel zorg dragen. De geringste spleet in het glazuur, strekt zich voordurend uit, en sleept eindelijk het verlies van den geheelen tand na zich ; want het tandbeen is geenszins geschikt om de aanraking van vreemde voorwerpen te onderstaan en als het eens ontbloot is, wordt het op korten tijd vernield.

Men zal dus nooit harde voorwerpen met de tanden kraken, noch draadjes door de tanden trekken om ze te scherpen, enz. Vele menschen lijden jaren lang aan vliespijn, ten gevolge van soortgelijke onvoorzichtigheden.

De zuren hebben op de tanden eenen noodlottigen invloed ; het eigenaardig gevoel, dat men zure stoffen in den mond gehouden heeft, en dat men uitdrukt met te zeggen dat de tanden blauw staan, is teweeggebracht doordat de oppervlakte van het glazuur eenigzins door het zuur opgeëten en alzoo oneffen geworden is. Telkens dat men zure spijzen eet, verpiekt men dus een klein deeltje der tanden, en dat verloren deel kan men nooit meer terugkrijgen.

BREIDEL & DE CONINCK'S ZEGEPRAAL.
BREIDEL & DE CONINCK'S ZEGEPRAAL HERDACHT.

Huldegroet
aan de Helden van 1302.

't Is feest in Vlaanderens vrijheidsoorden !
't Is feest aan 't duurbaar Noorderstrand !
Het schalt het hoogtijlied der vrijheid
Door gansch het Belgisch vaderland !

't Is feest in ieder Vlaamsche ziele,
Waar nog de heilige liefde brandt
Voor 't vrij gestreden erf der vadren,
Het schoon en christen Vlaanderland.

't Is feest ! ons harte trilt begeesterd !
Wij vieren Vlaandrens zegedag,
Den heldenstrijd voor recht en vrijheid,
Den glorievollen Sporenslag.

Wij groeten, ja, met eedle fierheid
Ons koen en machtig voorgeslacht,
Dat eens ten strijde toog voor Vlaandren,
Zoo vol manhafigheid en kracht.

Ons hart vereert die vrome strijders,
Die God aanriepen voor den slag.
En zwoeren : « Liever dood dan slaven,
Ten strijd voor de eer der Leeuwenvlag ! »

Wij vieren ze die heldenschare,
Die daar op Vlaandrens vrijen grond,
Trots overmacht en doodsgevaren,
Aan Frankrijks tyrannie weerstand.

Zij eeuwen zijn voorbijgevlogen
Sinds onze fiere Noorderkracht
Verbrak de vreemde slavenbanden,
En buigen deed de zuidermacht.

En thans verrijst op Kortrijksvelden,
Als uiting onzer dankbaarheid,
Het grootsch en machtig zegeteeken,
Dat spreekt van vlaamsche dapperheid.

O mocht het volk rond Vlaandrens denkmaal,
Vereend in nauwen liefdeband,
Den eed der heldenvadren zweren :
« Ten strijd voor 't thril van 't Vlaamsche land ! »

Gegroet mijn schoon, mijn dierbaar Vlaandren !
O mocht uw roemvol jubelfest
In 't harte van mijn volk weer wekken
Der vadren christen vlaamschen geest.

J. v. R.

JULI 1302 **Stad Tongeren.** JULI 1902

Davidsfonds

GULDENSPORENFEESTEN — 600de VERJARING.

Op zondag 13 Juli, om 2 ure namen,

grootsche feestbetooging

ter herdenking van den HELDENKRIJG van Groeninghe, 11 Juli 1302.

Feestprogramma :

Vormeing van den stoet op het STATIEPLEIN, te HALF TWEE. Deze stoet zal een veertigtal maatschappijen bevatten, waaronder talrijke muziekafdelingen, schutterijen, gilden en eene groote menigte ruiters.

WEGWIJZER : Maestrichterstraat — Groote Markt — Hooldkerk (ingang groote poort, uitgang poort Vrijthof) Vrijthof — Piekelpoel — Kiekstraat — Begijnhof — straat voor 't Begijnhof — Koolkuil—Minderbroedersstraat—St-Jansstraat — Leuren- en Jekerstraat — Putstraat — Plein — Markt — Kruisstraat — Boulevard — Hasselt-Schestraat — Maestrichterstraat — Concordia.

OPTOCHT, OM TWEE URE juist, naar de Hoofdkerk alwaar een kort, doch zeer plechtig dankfoof zal gezongen worden, met feestpreek door den *Z. E. Heer Honhon*, prior der Eerw. Kruisheeren van Diest. Na het lof, verderen optocht door de stad, om rond half vijf in de Concordia aan te komen.

TREFFENDE BETOOGING in het Park der Concordia. *Redevoering door M. Nic. Theelen*, kunstconcert door de Koninklijke harmonie Concordia. Uitreiking der herinneringsmedailles aan al de deelnemende maatschappijen.

ORDE VAN DEN STOET.

Groep I.

1 Gendarmen te paard.
2 Vaandeldrager te paard.
3 Stoet ruiters.

Bijzondere commissaris : M. L. NICOLAI.

Groep II.

4 Marschvaardige Krijgsmannen, Tongeren.
Commissaris M. DUPONT, Voorzitter.
5 Koninklijke Harmonie Concordia, Tongeren.
Commissaris, M. KAREL COMTE
6 Unie, 7 Davidsfonds, 8 Witte Lelie, Tongeren.
Commissaris, M. AUG. DOMMERSHAUSEN.
9 Zangmaatschappij « Vriendenkring » Koninxheim.
Commissaris, M. BEYNENS, Bestierder.
10 Rhetorica Bilsen.
Commissaris, M. WITHOFS, Voorzitter.
11 Matigheidsbond voor volwassenen, Hern-St-Hubert.
Commissaris, M. WILLEMS.
12 Fanaren, Eendracht, Nederheim.
Commissaris, M. LEBEAU, Bestierder.
13 Boerengilde, Schalkhoven.
Commissaris, M. RINDER KAREL DE BORMAN.
14 Schutterij St-Sebastiaen, Sluizen.
Commissaris, M. BELLEFONTAINE.

Bijzondere commissaris, M. EMIEL VAN GRIEKEN.

Groep III.

15 Volksbond St-Maternus, 16 Lijfrentkas, 17 Vee- en 18 Paardenverzekering, 19 Burgerwelzijn, Tongeren.
Commissaris, M. Jos. DELVOIE, Voorzitter.
20 Fanaren St-Laurentius, Overrepen.
Commissaris, J.-B. CONVENTS, Voorzitter.
21 Boerengilde, Fall-Mheer.
Commissaris, M. LENAERTS, Voorzitter.
22 Zangmaatschappij, Fall-Mheer.
Commissaris, M. VOSSEN.
23 Boerengilde, Werm.
Commissaris, M. C. MOENS, Voorzitter.
24 Fanaren « Kluchtige Kerels », Piringen.
Commissaris, M. MANGELSCHOTS, Bestierder.
25 Schutterij, Piringen.
Commissaris, M. HENRI GROMMEN.
26 Schutterij St-Sebastiaen, Rixingen
Commissaris, M. P. SCHOEFS.

Bijzondere commissaris, M. ARNOLD HAUBEN.

Groep IV.

27 Burgerbond, 28 Eburonen Wacht, Tongeren.
Commissaris, M. Jos. ULRIX.
29 Boerengilde, Vliermael-Roodt.
Commissaris, M. WARNANTS.
30 St-Jozefs-Patronaat, 31 Werkmanskring, 32 Studentenbond, Tongeren.
Commissaris, M. HENRI NICOLAERS
33 Fanaren, Rutten.
Commissaris, M. VANDERKRAGT, Bestierder.
34 Boerengilde, 35 Matigheidsbond, 36 Schutterij, Rutten.
Commissaris, M. SMEYSTERS.
37 Lijfrentkas, 's Heeren-Elderen.
Commissaris, M. MOLENAERS.
38 Boerengilde, Rommershoven.
Commissaris, M. SCHOULS.

Bijzondere commissaris, M FRANTZ VAN DEN HAUTE.

Groep V.

39 Schutterij St-Sebastiaen, Tongeren.
Commissaris, M. PIERRE THYSEN.
40 Fanaren, Hoesselt.
Commissaris, M. VAN BOCKRYCK, Voorzitter.
41 Boerengilde, Hoesselt.
Commissaris, M. JEHAES, Voorzitter.
42 Boerengilde, Genoels-Elderen.
Commissaris, M. DERWA.
43 Zangmaatschappij, Lauw.
Commissaris, M. VAN MARSENILLE, Voorzitter.
44 Boerengilde, Bommershoven.
Commissaris, M. GER. DELMOTTE, Voorzitter.
45 Harmonie, Sussen.
Commissaris, M. SCHOLBERG, Voorzitter.
46 Boerengilde, Sussen.
Commissaris, M. MENSING.

Bijzondere commissaris, M. CONSTANT MOENS.

Groep VI.

47 *Historische groep* : Voetgangers, Praalwagen, Ridders te paard, Millen.

Bijzondere commissaris, M. JAN FROIDMONT.

—

ALGEMEENE SCHIKKINGEN.

Te *half twee* wordt de stoet gevormd. — De *ruiters* ordenen zich volgens gemeenten, en plaatsen zich in rijen van 2, op den steenweg langs den *Noordercal* (Café Dupont).

De *Maatschappijen* komen bijeen in de *Statielaan*, en plaatsen zich onmiddelijk in de aangeduide groepen en in de hierboven bepaalde orde.

Elke Maatschappij heeft haren *commissaris*. Deze is verzocht een gelen armband als onderscheidingsteeken te dragen.

Vertrek om **twee** ure.

Bij het ingaan en uitgaan der kerk mag de stoet niet ontbonden worden. — Gedurende het uur, dat Lof en Feestpreek zullen duren, verwijderen de ruiters zich niet te zeer. Bij het klaroengeschal zullen zij zich op het *Vrijthof* opnieuw in orde zetten.

In de Concordia, plaatse iedereen zich naar goeddunken rond zijn vaandel.

Na de redevoering scharen zich de aangeduide HH. Commissarissen der meêfeestende Maatschappijen voor het kiosk, om de kunstrijke herinneringsmedalie te ontvangen.

P. S. — Voor de personen van stad en omtrek, die verlangen het Feest in de « Concordia » bij te woonen, en *niet aan den stoet deelnemen*, worden goede zitplaatsen, kort bij het kiosk, voorbehouden.

EERSTE RANG : **0,50 fr.**
TWEEDE RANG : **0,25 fr.**

Ingang langs de kleine deur van af 5 ure.

☞ VRIENDELIJK VERZOEK aan al de inwoners van Tongeren, dien dag hunne huizen te bevlaggen.

Voor het Comiteit :

De Schrijver, EMIEL VAN GRIEKEN. *De Voorzitter.* LOD. STRICK.

— o —

KONINKLIJKE HARMONIE « CONCORDIA »

KUNSTCONCERT, onder de leiding van den Heer D. DUYSENS, leeraar aan het Conservatorium van Luik.

1e DEEL.

1. *Le Magyar*, marche — ALLIER.
2. *Cavalerie légère*, ouverture — SUPPÉ.
3. a) *Les trois Sirènes*, polka — MARIN
Solisten : MM. Adolphe Deckers, Félix Deckers en Joseph Smeets.
b) *Fantaisie pour clarinette*, — DE NATTES.
Soliste : M. Nic. Cruisen, 1e prijs van het Conservatorium van Luik.

2de DEEL.
(HERVRAAGDE STUKKEN)

4. *Véronique*, fantaisie — MESSAGER.
a) *Sérénade Joyeuse* — D'ELL-ACQUA.
5. a) *Petit cortège fleuri* — IVON JADOT.
6. *Dans l'allée des soupirs*, valse — TOBINE.

PROVINCIERAAD
VAN LIMBURG.

Zitting van dinsdag 8 Juli

De zitting wordt om 11 1/2 ure geopend door den heer Stegers, voorzitter.

Mde Borman antwoordt op de interpellatie van M. de Villers-fagne, betreffende de herziening van het reglement over den provincialen taks op de rijwielen.

Hij herinnert dat de bestendige afgevaardigden van alle provincies zich in Maart ll. te Luik vergaderd hebben om te zien of er geen middel was in alle provincies gelijkvormige taksen op rijwielen en automobiles te stellen en ook om de klassen van lieden te bepalen, die van de taks zouden ontslagen blijven.

Ik zake van ontlasting heeft men elke provincie vrij gelaten naar goeddunken te handelen en naar gelang van haren financieelen toestand. Wat Limburg betreft, hier is het ons onmogelijk in de mieste ontlasting toe te stemmen.

De heer Gouverneur zegt dat wanneer men eene ontlasting voorstelt, men daarnevens ook de middelen zou moeten aanduiden om door andere inkomsten den put te vullen die men in de kas wil maken.

De heer de Villenfagne dringt aan, opdat men de werklieden ten minste van een gedeelte der taks zou ontlasten.

De heer Dr Quintens zegt dat de taks van 10 fr. niet in evenredigheid is met de waarde van een rijwiel noch met den socialen stand van velen die er een bezitten. Hij stelt ook voor de taks voor de werlieden te verminderen en vraagt dat men, als nieuw hulpmiddel, eene taks kon stellen van 5 fr. per rad op de luxerijtuigen.

M. Moors verzet zich tegen de ontlasting ten voordeele van eene zekere klasse van burgers. Ladien men dezen weg opgaat, dan kunnen de kleine bedienden, de kleine handelaars dezelfde

ACHTTIEN KISTEN GOUD

ZEEROMAN.

24ste VERVOLG.

Zonder een woord sprong Caldwell op, deed eene schreede achterwaarts en bracht Masters eenen slag toe. De zware vuist trof den jongen man op de mang en sloeg hem, met eene verbijsterde uitdrukking op zijn gezicht, tegen den kajuitswand. Toch was de kracht van den slag door eene schommeling van het schip nog eenigermate gebroken.

— Halt ! Geen bakkeleien ! bulderde Trollope, wiende dat Masters zijn mes trok. Gij hebt te veel gedronken ! Gaat uitslapen ! Laat af, Masters ! Ge zijt geen postuur voor dien man.

Bijgend, met eene uitdrukking van helsche boosaardigheid op zijn grimmig zwart gezicht, maakte Caldwell zich tot een tweeden slag gereed, rechts wachtende tot Masters zijne armen vrij zou hebben, toen de anderen er zich tusschen wierpen.

— Hola, Dike ! We zijn hier onder heeren ! riep Cavandish.

— Ga weg, Masters, en spoel uw bloed af onder de pomp, schreeuwde Shannon.

— Hij was verliefd op dit meisje, zegde Burn, Caldwell, tegen de tafel duwend, om hem van zijnen vriend af te houden. Ge kunt op die manier niet vechten. Hij is geen postuur voor u, Dike. Hij zal u voldoening geven, niet waar, Sam ? Wij zijn mannen van eer onder elkaar !

— Ik wil met hem vechten met de vuist, of met handspaken, of met pistolen ! Ik wil den aterlating te zijl met elk wapen dat hij verkiest ! schreeuwde Masters, wien bloed uit het oor stroomde.

— Wie zegt er dat Sam verliefd was op die deerne ? riep Trollope. Hij had haar vroeger nooit gezien en heeft haar aan boord maar een paar malen gesproken !

— Hij moet zijn mond in bedwang houden, zegde Hankey, met eenen donkeren blik op Masters. Vervloekte schurk ; dat zegt men niet tegen iemand.

— Een lage, bloedige schurk ! schreeuwde Masters. Een weerloos meisje overboord smijten, zoo'n lafle ellendeling ! Stelt het u eens voor, kerels ! dat arme meisje weerloos in de klauwen van dien schoft, en Shannon daar hoilende op den kluiverboom, om schoon schip te maken voor dien moordenaar !

— Trollope, siste Caldwell tusschen zijne opeengeklemde tanden : Ik zal dit mannetjen niet ombreengen met mijne handen... Ik zal hem neerschieten !

— Er waren er twee bij de zaak ! riep Davenire door de kap. Ik was de andere, Sampson !

— Gij zult er voor bloeden, beul, zoodra ik met dezen hier afgerekend heb ! schreeuwde Masters, zijne vuist opheffende tegen Caldwell.

Davenire, zijn half lijf door de kap stekende, brulde het uit van lachen, alsof hij barsten zou.

— Het zij zoo, Caldwell, riep Trollope, terwijl hij op Masters een blik van koud, verachtelijk meelijden wierp.

— Masters, ga weg, ga uitslapen, jongen ! schreeuwde Shannon.

Masters gaf geen antwoord, stapte in zijne hut en sloot de deur achter zich. Shannon lachte. De anderen zagen elkaar eenigszins beteuterd aan. Caldwell leunde tegen de tafel, nog altoos bijgend. Hij zag op naar Davenire en riep :

— Wat heeft die aap mij te brutaliseeren. Het werd gedaan tot aller bestwil, ook tot het zijne. Wat kan die vrouw hem schelen ? Is hij zijn leven beu ?

Terwijl hij dit uitriep, kwam Masters uit zijne hut, met den revolver in de vuist, en sprak tot Caldwell, bleek maar vastberaden :

— Ik ben tot uwe orders, zoodra ge maar wilt.

— Aha ! zegde Caldwell, met eene heftige beweging, terwijl zijn gelaatskleur in het groene speelde. Als ge klaar zijt, dan maar dadelijk... Trollope, wees zoo goed en maak de noodige schikkingen. Ik ga laden.

Hij ging in zijne hut, en zij die hem gadesloegen, misten in hem de kalmte, die men van eenen woesteling als hij op zulk een oogenblik had mogen verwachten.

— Het moet op de kampanje gebeuren, zegde Trollope tot Shannon en de anderen... Maar zeg eens, Masters, waarvoor maakt ge eigenlijk zoo'n lawaai ? Wat er gebeurd is, was afschuwelijk, dat geef ik toe. Maar het was noodig, en niet iedereen zou het hebben kunnen doen. Daarom, wie het deed, bewees ons een dienst er mee. Dat is mijne opvatting.

— De mijne niet, antwoordde Masters kalm. Als hij mij niet neerschiet, dan doe ik het hem, bij God ! Mannen, riep hij, met eenen woedende blik naar Davenire, is er ooit een laffer moord begaan ? Ik stel mij voor hoe die twee satans het gedaan hebben ! Zij hebben het arme meisje uit haar bed gesleept, en toen... Hebt gij haar verwurgd ? riep hij door de kap, waar Davenire stond : Een nobel gebruik dat hij van zijne spierkracht maakt ! Weerlooze vrouwen te wurgen ! schreeuwde hij, met eene uitdrukking van de diepste verachting op zijn verlooren, maar nog knap gelaat.

Davenire zweeg, en eene diepe stilte volgde, totdat Caldwell weer verscheen. Hij had lang werk gehad tot het laden van zijne revolver, een wapen van hetzelfde kaliber als dat van Masters, zeshoops en zeer zwaar, maar tot schieten op eenigen afstand ongeveer even ongeschikt als de snapbassen en donderbussen, die Hankey voor de visschen geworpen had.

— Waar zal het zijn, Trollope, vroeg hij, met doffe stem en gebogen, zoodat hij genoodzaakt was zijne oogen op te heffen naar den rijzigen man tot wien hij sprak.

En welke oogen ! Beneveld van wraakzucht en van angst tegelijkertijd. Oogen als inktvlekken op vloeipier, met allerlei roode aderen uitstralend van de pupillen. De oogen van eenen duivel die slagen had gehad.

— Als het wezen moet, dan maar op de kampanje, zegde Trollope kregel, niet in staat zijne ergernis over het geval te verkroppen. Twaalf stappen afstand. Signaal een vallende zakdoek... Vooruit dan maar !

Al de mannen volgden zwijgend.

— Wat een onzin, elkaar nu te gaan doodschieten, nu het vette varken voor ons allen op een oor na gevild is ! Wat een dwaasheid ! riep Burn.

Masters zag hem vastberaden aan, maar zegde niets.

Met een stuk krijt maakte Trollope op het dek twee strepen, twaalf stappen van elkaar. Davenire stond naast de kap, met een grimmig, rood gezicht te zien. De anderen vormden kleine groepen, verstrooid, alsof zij den schijn wilden vermijden van het bijwoonen eener strafuitvoering.

De zon blaakte achterwaarts aan eenen wolkeloozen hemel, zeer ten nadeele van de partij die haar in het gezicht hebben zou. Hieraan was niet gedacht. Doch vóór Trollope nog deze onregelmatigheid had kunnen verhelpen, riep de matroos William, die aan het roer stond :

— Met permissie, hebben de heeren plan met die pistolen te gaan schieten ?

— Ja, zegde Trollope. Zijt gij bang voor den knal ?

— Neen ; maar het dan als het u belieft iemand anders het roer van mij overnemen. Ik ben er niet op gehuurd om hier voor schijf te dienen !

Er ging een zwak gelach op, toen men bemerkte dat William inderdaad evenveel kans had van getroffen te worden, als een van de beide duellisten.

— Wij moeten het krijt trekken op het middendek, zegde Trollope. Hier gaat het niet.

Zij daalden dus allen den trap af. Masters voorop, Caldwell in de achterhoede. Trollope maat twaalf stappen uit aan den lijkant. Dit was de beste plek voor de beraamde slachting ; want hier was men beschut tegen de zon niet alleen, maar ook tegen den wind, die door de zeilen van den bezaansmast werd opgevangen.

Op dit oogenblik vertoonden zich boven het luik van het vooronder het hoofd en de schouders van Harry den Deen. Hij staarde als een spookzel, het eene oog met een doek verbonden, het andere rond van verbazing...

Wat gingen zij doen ? Wat gebeurde er ? vroeg hij zich af. Hij telde de mannen alle tien, en twee hunner hadden pistolen. Zij stondeu bij de valreep aan lij, waar men op zee de dooden over boord zet.

— Waarachtig ! dacht hij, ik geloof dat zij bang zijn om opgeknoopt te worden, en dat er twee de anderen voor den kop gaan schieten, om daarna zichzelf het licht uit te blazen. Wat zullen zij doen met mij ? En met William ?

— Hoeveel schoten ? vroeg Burn, die naast Masters stond, toen deze op de hem toegewezen krijtstreep had post gevat.

— Zooveel als noodig zijn om dien kwajongen om koud te helpen, siste Caldwell tusschen zijne opeengeklemde kaken door.

— Neen, neen ! Dat zou moorden worden, en daar moeten wij niets van hebben ! riep Shannon. Zoo kwaad kan het niet gemeend zijn. Ik stel voor, elk één schot. En als zij missen, moeten zij elkaar dan de hand geven !

— Uit den weg, Alec ! zegde Caldwell, met zijn pistool Burn ter zijde wenkende.

De toeschouwers groepeerden zich aan de overzijde langs de verschansing, zoo, dat zelfs de ergst afdwalende kogel hen niet treffen kon. Ondertusschen haalde Trollope eenen witten zakdoek voor den dag en hield dien in de hoogte.

— Klaar ? vroeg hij.

— Klaar, antwoordden de twee mannen tegelijk.

Masters hief even zijn kaap verfletst gezicht met eene uitdrukking van verbaasdheid omhoog, en toen vestigden zijne oogen zich op zijnen tegenstander, die daar stond, met gekromden rug als eene kat, een toonbeeld van stille, stugge, meedoogenloze verbetenheid.

Bloeddorst, lust tot moorden stonden op die opeengeklemde lippen, in die loerende oogen, om dien grimmig vertrokken mond. Het was alsof hij zijn ongeduld tot schieten nauwelijks bedwingen, alsof hij niet wachten kon tot het teeken door Trollope zou worden gegeven. En inderdaad, dit wachten moet voor de twee kampioenen eene halve eeuwigheid hebben geduurd, want Trollope stond lang, langer misschien dan noodig, als onwillig tot het geven van het signaal, met den zakdoek omhoog geheven, den blik wendend van den een naar den ander.

Eindelijk liet de witte doek naar den grond, en op hetzelfde oogenblik flitsten de twee pistolen. De twee knallen waren als één, en het vereenigde geraas van die twee ouderwetsche schietwapens was luider dan een schot van een vierponder.

Masters sprong achterwaarts, een tweeden kogel loodrecht in de planken van het dek jagend, en liet toen zijn pistool vallen. Hij maakte eene beweging met de hand naar het hart, zag even nog glimlachend naar Burn en viel plompverloren op zijn aangezicht.

Caldwell stond zooals hij gestaan had nog met gekromden rug, ongedeerd.

— Is hij dood ? riep Davenire.

Burn keerde hem stil op den rug. De jonge man kreunde tweemaal en bij het tweede kreunen blies hij den adem uit.

— Ge hebt hem barbaarsch goed getaakt, den aard van het terrein in aanmerking genomen, zegde Trollope tot Caldwell, terwijl hij naast den doode nederknielde. Zie eens hier !

En hij stak den vinger door een gat in het laken, juist over het hart.

XXIII.

— Hij was uw kameraad, Burn. Zorg voor hem. Wij zullen hem laten liggen tot morgen. Misschien is er nog leven in hem, zegde Trollope.

Burn en Hankey lichten Masters op en droegen hem in zijne hut. Zij spreidden eene deken over het lijk, en toen ze hiermee gereed waren, riep Hankey uit :

— Nu zijn we nog met ons negenen ! Wat een dwaas, op die manier zijn aandeel te verbeuren !

— Hij was altoos te sentimenteel ! zegde Burn, bij den kajuitstrap stilstaande om te zien of er nog champagne was. Al zijn gesprek was over de vrouwen. Wat had hij zijn leven te verspelen voor die Jufvr. Mansel ?... Een goede jongen was hij, maar nu is hij gestorven als een Don Quichotte : In alle geval, ik hield van hem !

Hij stak zijne hand uit naar eene flesch cognac. Hankey verliet hem. Davenire stond door de kap te zien hoe Burn drank, grimassen makend tegen het tusschen zijne vingers bevende glas.

Geen der anderen scheen meer lust te hebben om het drinkgelag te hervatten. Zij staken hunne pijpen aan en sleenterden half zwaaiend langs het dek. Caldwell had William aan het roer afgelost. Doch zijne handen waren te onzeker ; hij torende aan het rad en koos het schip niet in den koers houden. Hevige woorden mompelend, riep hij eindelijk uit :

Laat iemand mij aflossen ! en Harry de Deen, nog altoos eenoogig, moest zijne plaats innemen.

(Wordt vooruitgezet.)